

ÉRY KINGA

1932. május 19-én született Budapesten. 1950–1954 között az ELTE Bölcsészettudományi Kar régész, néprajzos és művészettörténész képzést adó Múzeológia szakának hallgatója. Egyetemi tanulmányai során Nemeskéri János és Bartucz Lajos történeti embertani előadásait is hallgatja, s részt vesz a Természettudományi Múzeum Embertani Tára ásatásain. 1955-ben szerez diplomát középkori régészetből és múzeológiából.

Első munkahelye a hajdúböszörményi Hajdúsági Múzeum, ahol 1955–1957 között múzeumigazgató. Budapestre visszatérve ideiglenes jelleggel elvállalja a Természettudományi Múzeum Embertani Tára preparátori – adminisztrátori állását, amely végül 12 éven át lesz munkahelye, 1962-től ismét tudományos beosztásban. Régészeti

terveiről csak azután mond le, miután Thoma Andor 2 éven át történő felkészítésével 1965-ben doktorátust szerez az ELTE Természettudományi Karán. 1970-ben férjét, Kralovánszky Alán régészt követve kerül a székesfehérvári István Király Múzeumba antropológusnak, 1974-ben a veszprémi Bakonyi Múzeumba, 1983-ban ismét Budapestre a TTM Embertani Tárába. 1990 őszétől a Magyar Nemzeti Múzeumban dolgozik a székesfehérvári királyi bazilika csontvázleleteinek vizsgálatán, 1994 óta nyugdíjasként ugyanott ugyanazt folytatva. Az 1945–1963 közötti törvénysértések áldozatainak felkutatási, kihantolási és személyazonosítási munkáiban 1989 őszétől vesz részt.

1990 óta igazságügyi szakértő, 1996 óta a biológiai tudomány kandidátusa.

Különböző munkahelyein mintegy 10 ezer csontvázat leltároz be, s jórészt egymaga, 80 lelőhelyről közel 5000 csontváz vizsgálatát végzi el. Tanulmányainak, cikkeinek, ismertetéseinek száma 100. Érdeklődése főként a Kárpát-medence IV–XVII. századi időszakának embertani kérdéseire összpontosul, s idevonatkozó megfigyeléseinek egy része beépült a történészek munkáiba. Megemlíthető a 120 eurázsiai mintára kiterjedő összehasonlító vizsgálata (1982), a honfoglalás- és Árpád-kori népességről írott néhány munkája (1978, 1994, 1996, 2001), s a több mint 8000 csontváz végtagscsontjáról és testmagasságáról szóló monográfiája (1998).

Az ELTE Bölcsészettudományi Karán 1983–1993 között régészhallgatókat oktat történeti embertanra, 1991–1999 között részt vesz az ELTE TTK Embertani Tanszékén folyó posztgraduális antropológusi, 1995-ben a szombathelyi Tanárképző Főiskola régész-technikusi képzésében, 1990 óta pedig a Magyar Képzőművészeti Egyetem

Tárgyrestaurátor Szakán ad elő embertani alapismereteket. Az e célra készült különböző jegyzetei máig forgalomban vannak, főként a már antropológusként működők között.

1973–1999 között az MTA Antropológiai Bizottságának tagja, 1970–1978 között a MBT Embertani Szakosztályának titkára, 1990–1996 között az MTA Magyar Őstörténeti Komplex Bizottságának titkára, 1991–1995 között a Magyar Őstörténeti OTKA zsűri elnöke.

A Magyar Régészeti és Művészettörténeti Társulat 1991-ben „Kuzsinszky Bálint” éremmel, ugyanazon évben a Székesfehérvári Nemzeti Emlékhely Alapítvány kuratóriuma „A magyar nemzetért” éremmel tüntette ki.